

det kommer an paa, hvor stærkt det er Hensigten at ramme de store Skatteydere. Der er nu efter min Mening en stor Bevægelsesfrihed; om den er stor nok, kan altid bero paa et Skøn. Men som der er peget paa fra flere Sider, er det jo ikke Meningen, at man vil ramme de store Skatteydere saa haardt, at man ligefrem slaar dem helt ihjel. Naar man ser paa det saaledes, at det gælder om at faa en Skatteudskrivning, der er saa retfærdig som muligt for at faa de nødvendige Beløb, er der efter min Mening en passende Bevægelsesfrihed, og derfor har jeg anbefalet den Bestemmelse, der her foreligger.

Ellinger: Det er kun nogle faa Bemærkninger, jeg ønsker at gøre til det ærede 10de Medlem for 1ste Kreds (Peder Hedebøl). Blæksprutten skænker jeg ham. Det er meget rigtigt, at Blæksprutten søger at plumre Vandet, naar den er i Fare, men det ærede Medlem sagde jo i sin Tale, at jeg aldeles ikke var i Fare, tværtimod jeg var vel beskyttet. Blæksprutten — det er den Slags Lignelser, man bruger overfor andre, naar man selv er i Fare. Men skal vi ikke lade den Slags Sammenligninger ligge?

Det ærede 10de Medlem for 1ste Kreds siger, at han forstaar ikke, hvorledes Frederiksberg egentlig bærer sig ad med at skyde dem ud, der medfører Udgifter for Kommunen, og drage dem til sig, der ikke gør det. Ja, det er saamænd intet Under, at det ærede Medlem ikke forstaar det, for det sker jo nemlig ikke fra Kommunens Side. Det glædede mig i allerhøjeste Grad at høre det ærede Medlem, skønt han kalder Frederiksberg for en Forbrugs- og Alderdomskommune — hvilket atter fører Diskussionen over i det mere humoristiske —, dog erkendte, at de sociale Udgifter er nogenlunde lige i de to Kommuner. Det er jeg meget tilfreds med. Naar det ærede Medlem talte om den Arbejderbefolkning, der skaber de store Indtægter, som de velhavende har, de, der altsaa bor paa Frederiksberg, men aabenbart ikke i København, saa er det rigtigt ogsaa ved denne Lejlighed at gøre opmærksom paa, at det er ikke Arbejderbefolkningen alene, der skaber Værdierne, men i nok saa høj Grad de Mennesker, der er Arbejdsledere, der sætter Foretagender i Gang. Man kunde for blot at tage et enkelt Eksempel fra Frederiksberg nævne Porcelænsfabrikken. Det er ikke Arbejderne derude alene, der skaber de store Værdier, Værdier taget i udvidet Betydning.

Det ærede Medlem dvælede ved en Række Tal. Jeg kan naturligvis ikke følge disse Tal, og jeg gaar ud fra, at de er fuldstændig rigtige. Men det ærede Medlem forudsætter stadig, at der ingen Erhvervsskat er, og det ærede Medlem lod den Ting ligge, som jeg gjorde opmærksom paa, at Selskabsskat tager Københavns Kommune i høj Grad, skønt efter det ærede Medlems Mening mange af de Mennesker, der har Indtægter af disse Selskaber, bor paa Frederiksberg. Hvorfor ikke sige det? Disse Mennesker bor derude, derfor bør Frederiksberg Kommune ganske anderledes have Indtægt af Aktieselskabsbeskatningen. Det ærede Medlem ynder fortrinsvis Aaret 1921—22 — det ærede Medlem nævnte jo nu ogsaa nogle andre Tal, men anførte altsaa i sin første Tale Tallene for 1921—22. Maa jeg ikke gøre opmærksom paa, at Københavns Kommune i det Aar havde en Indtægt ved Erhvervsskat fra Frederiksberg paa 2 830 300 Kr., og medens Frederiksberg Kommune af Selskabsbeskatningen i det samme Aar havde 224 000 Kr., havde Københavns Kommune 6 900 000 Kr., skønt man efter den Skildring, det ærede Medlem giver af Forholdene i Frederiksberg Kommune, maa gaa ud fra, at der er en Mængde af dem, der har Del i disse Selskaber, som netop bor paa Frederiksberg. 6 900 000 Kr., det vil sige mere end 30 Gange saa stor en Indtægt, som Frederiksberg Kommune havde. Nu ved jeg vel, at Frederiksberg Kommune burde have mindre, for den har et mindre Antal Mennesker — det ærede Medlem var inde paa Forholdet 1 til 5 eller 5 til 1, for at nævne den store Kommune først. Men her er der altsaa en vældig Forskel, og Københavns Kommune har overordentlig stor Fordel af denne Beskatning.

Peder Hedebøl: Hvis jeg forstod Venstres ærede Ordfører (Bækgaard) ret, stillede han sig nu paa det Standpunkt, at denne Sag burde henvises til et Udvalg. Det kan jeg naturligvis for saa vidt ikke have noget imod, som jeg jo har Ønsker at fremføre og naturligvis maa forbeholde mig; hvis der bliver Udvalgsbehandling og andre fremsætter deres Særønsker, da ogsaa paa mit Partis Vegne at fremføre dem, jeg har gjort mig til Talsmand for. Men jeg vil dog endnu en Gang betone det praktiske Hensyn, som man skylder dem, som skal arbejde med denne Lov, og som længe har ventet paa, at Rigsdagen skulde blive færdig med dette Lovgivningsarbejde, saa at de kunde faa at vide, hvor de var henne — nemlig at faa denne Lov færdig saa snart som